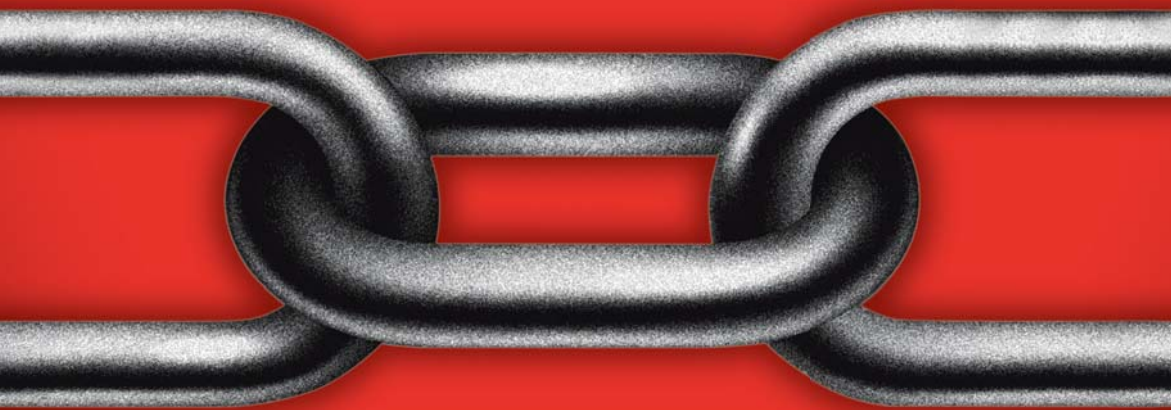

ADRIAN **LA** MCKINTY

CADENA

VÍCTIMA • SUPERVIVENT • CULPABLE
JA FORMES PART DE LA CADENA

Series capaç de fer qualsevol cosa per protegir la teva família?

Ells t'ho perdonarien?

I tu, t'ho podries perdonar?

Columna

ADRIAN MCKINTY
LA CADENA

Traducció de Laia Font i Mateu

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE CHAIN*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2019
© ADRIAN MCKINTY, 2019
AQUESTA EDICIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB LITTLE, BROWN
AND COMPANY, NEW YORK.
TOTS ELS DRETS RESERVATS
© DE LA TRADUCCIÓ: LAIA FONT I MATEU, 2019
© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2019
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2552-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.228-2019
COMPOSICIÓ: GRUP 62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Dijous, 7.55 hores

Està asseguda a la parada de l'autobús mirant els likes que té a Instagram i ni es fixa en l'home de la pistola fins que no el té pràcticament a sobre.

Hauria pogut deixar la motxilla i arrencar a córrer cap a les maresmes. Té tretze anys, és àgil i es coneix tots els aiguamolls i les zones d'arenes movedisses de Plum Island. Hi ha una mica de boira marítima i l'home és gros i desmanegat. Es posaria nerviós havent-la de perseguir i segur que ho hauria de deixar estar abans que arribés l'autobús, a les vuit.

Tot això li passa pel cap en un segon.

Ara té l'home dret davant seu. Porta un passamuntanyes negre i li apunta la pistola al pit. Ella s'espanta i li cau el mòbil. És evident que no és cap broma ni cap gracieta. Som al novembre. Halloween va ser la setmana passada.

—Saps què és això? —pregunta l'home.

—Una pistola —diu la Kylie.

—Una pistola que t'apunta al cor. Si crides o t'hi resisteixes o proves de fugir, dispararé. M'entens?

Fa que sí.

—Bé. Molt bé. No et posis nerviosa. Posa't aquest antifaç. El que faci la teva mare en les properes vint-i-quatre hores determinarà si vius o si mors. I quan..., i si et deixem anar, no volem que ens puguis identificar.

Tremolant, la Kylie es posa l'antifaç elàstic i encoixinat.

Al seu costat s'atura un cotxe. La porta s'obre.

—Entra. Vigila el cap —diu l'home.

Ella es fica al cotxe a les palpentos. La porta es tanca rere seu. El cap li va a mil per hora. Sap que no hi hauria d'haver pujat. És així que desapareixen nenes. És així que desapareixen nenes cada dia. Si puges al cotxe, s'ha acabat. Si puges al cotxe, estàs perduda per sempre. No s'hi puja, al cotxe, et gires i corres, corres, corres.

Massa tard.

—Posa-li el cinturó —diu una dona des del seient de davant.

La Kylie comença a plorar sota l'antifaç.

L'home entra al seient de darrere, al seu costat, i li corda el cinturó.

—Intenta no perdre la calma, Kylie. No et volem fer mal, de debò —diu.

—Ha de ser un error —diu ella—. La meva mare no té diners. No comença a la feina nova fins...

—Digue-li que calli! —etziba la dona des del davant.

—No és pels diners, Kylie —diu l'home—. Mira, no parlis, d'acord?

El cotxe surt disparat del munt de sorra i grava. Accelerera a fons i va pujant de marxes.

La Kylie para l'orella quan el cotxe passa pel pont de Plum Island, i fa una ganyota en sentir el sotragueig tísic de l'autobús escolar, que els passa pel costat.

—No corris —diu l'home.

Els fiadors de les portes es tanquen i la Kylie renega per haver perdut una oportunitat. S'hauria pogut des-cordar el cinturó, obrir la porta i llançar-se a fora. Comença a apoderar-se d'ella un pànic que l'ofusca.

—Per què ho feu, això? —ploriqueja.

—Què li dic? —pregunta l'home.

—No li diguis res. Digue-li que calli d'una vegada, hòstia —contesta la dona.

—Estigues tranquil·la, Kylie —diu l'home.

El cotxe passa de pressa pel que segurament és Water Street, prop de Newburyport. La Kylie s'obliga a respirar fondo. Inspirar i expirar, inspirar i expirar, tal com li van ensenyar els terapeutes de l'escola a la classe de consciència plena. Sap que per continuar viva ha de fer cas i tenir paciència. Fa el programa avançat de vuitè. Tothom diu que és molt llesta. Ha d'estar tranquil·la i fixar-se en les coses i aprofitar les oportunitats quan se li presenten.

Aquella nena d'Àustria va sobreviure, i també les de Cleveland. I va veure la noia mormona que havien segregat quan tenia catorze anys en una entrevista a *Good Morning America*. Totes havien sobreviscut. Van tenir sort, però potser va ser més que sort, també.

S'empassa una altra onada de terror i gairebé s'hi ennuega.

La Kylie sent que el cotxe puja pel pont de la Route 1, a Newburyport. Passen per sobre el riu Merrimack cap a Nou Hampshire.

—No tan de pressa —murmura l'home, i el cotxe alenteix durant uns quants minuts, però després comença a accelerar gradualment altre cop.

La Kylie pensa en la seva mare. Aquest matí anava a Boston a veure l'oncòloga. La seva pobra mare, això la...

—Déu meu —diu la dona que condueix, de sobte aterrida.

—Què hi ha? —pregunta l'home.

—Acabem de passar un cotxe de la policia, a la frontera estatal.

—No t'amoïnis, crec que vas..., no, ostres, ha encès els llums —diu l'home—. Vol que paris. Anaves massa de pressa! T'has d'aturar.

—Ja ho sé —contesta la dona.

—No passa res. No pot ser que ja hagin denunciat el robatori del cotxe. Feia setmanes que era en aquell carreró de Boston.

—El problema no és el cotxe, el problema és ella. Passa'm la pistola.

—Què penses fer?

—Què vols que fem?

—El podem convèncer que tot va bé —insisteix l'home.

—Amb una nena segrestada i amb els ulls tapats al darrere?

—No dirà res. Oi que no, Kylie?

—No. Ho prometo —somica ella.

—Digue-li que calli. Treu-li això de la cara i digue-li que abaixi el cap i miri a terra —diu la dona.

—Tanca fort els ulls. No facis cap soroll —diu l'home, i li treu l'antifaç i li tira el cap avall.

La dona arramba el cotxe i se suposa que el vehicle de la policia para al darrere. La dona mira el policia pel retrovisor.

—Està anotant la matrícula al registre. Segurament també l'ha dit per ràdio —diu.

—D'acord. Parla amb ell. No passarà res.

—Tots aquests cotxes patrulla estatals duen càmera, oi?

—No ho sé.

—Buscaran el cotxe. Tres persones. Haurem d'amagar-lo al graner. Potser durant anys.

—No exageris. Només et posarà una multa per excés de velocitat.

La Kylie sent el cruixit de les botes del policia estatal quan surt del vehicle i se'ls acosta.

Sent que la dona abaixa la finestra del conductor.

—Déu meu —xiuxiueja la dona mentre ell s'apropa.

Les botes del policia deixen de cruixir davant la finestra oberta.

—Hi ha cap problema, agent? —pregunta la dona.

—Senyora, sap a quina velocitat anava? —pregunta el policia.

—No —diu ella.

—L'he mesurat a vuitanta-tres. Això és una zona escolar de velocitat restringida a quaranta. Suposo que no ha vist els senyals.

—No. No sabia que hi havia una escola per aquí.

—Està molt senyalitzat, senyora.

—Ho sento, no els he vist.

—M'haurà d'ensenyar... —comença el policia, i s'atura. La Kylie sap que la mira. Tremola tota ella.

—Senyor, és la seva filla? —pregunta el policia.

—Sí —diu l'home.

—Senyoreta, pot aixecar el cap?

La Kylie alça el cap, però continua amb els ulls ben tancats. Encara tremola. El policia s'ha adonat que alguna cosa no quadra. Passa mig segon mentre el poli, la Kylie, la dona i l'home decideixen què fer.

La dona gemega i se sent el soroll d'un sol tret.

Dijous, 8.35 hores

Ha de ser una visita de rutina a l'oncòloga. Una revisió al cap de mig any per assegurar-se que tot va bé i que el càncer de mama continua en remissió. La Rachel ha dit a la Kylie que no s'amoïni perquè es troba perfectament i gairebé segur que tot està bé.

Secretament, esclar, sap que podria ser que no hi anés tant, de bé. Primer tenia hora per al dimarts abans d'Acció de Gràcies, però la setmana passada es va fer una analítica al laboratori, i quan la Dra. Reed va veure els resultats, va demanar a la Rachel que hi anés aquest matí. A primera hora. La Dra. Reed és una dona de Nova Scotia esquerra, equilibrada, impertorbable, i no és de les que exageren endutes pel pànic.

La Rachel mira de no pensar-hi mentre condueix cap al sud per la I-95.

Què en treu de preocupar-se? No sap com ha anat

la cosa. Potser la Dra. Reed se'n va a casa per Acció de Gràcies i ha avançat totes les visites.

Ella no se sent malalta. De fet, feia un parell d'anys que no es trobava tan bé. Durant una època es pensava que era la preferida de la mala sort. Però tot això ha canviat. El divorci ha quedat enrere. Està preparant les classes de filosofia per a la feina nova que comença al gener. Li han tornat a créixer els cabells després de la químio, ha recuperat les forces i està guanyant pes. Ha pagat el dany psicològic de l'últim any. Ha tornat a ser la dona segura i organitzada que tenia dues feines per pagar la carrera de Dret a en Marty i comprar la casa de Plum Island.

Només té trenta-cinc anys. Té tota la vida per endavant.

«Toquem fusta», pensa, i dona un cop a un trosset verd del quadre de comandaments que espera que sigui fusta però que sospita que és plàstic. Entre el desordre arcà de la plataforma de càrrega del Volvo 240 hi ha un vell bastó de fusta de roure, però no val la pena arribar el braç i la vida buscant-lo.

El telèfon indica que són les 8.36. Ara la Kylie ja baixarà de l'autobús i travessarà el pati amb l'Stuart. Li envia un missatge amb l'acudit dolent que s'ha estat guardant tot el matí:

Per què les foques del circ miren cap
amunt?

Com que passa un minut i la Kylie no contesta, li envia la resposta:

Perquè és on hi ha els focus.

Encara res. Escriu:

L'entens? Les foques i els focus

La Kylie no li fa cas expressament. «Però», pensa la Rachel amb un somriure, «segur que l'Stuart està rient». Sempre riu amb els seus acudits dolents.

Ara són les 8.38 i hi ha embús.

No vol fer tard. No fa mai tard. Potser si surt de la interestatal i agafa la Route 1?

Els canadencs celebren Acció de Gràcies un altre dia, ara se'n recorda. La Dra. Reed la deu voler veure perquè els resultats de l'anàlítica no pinten bé.

—No —diu en veu alta, i branda el cap. No pensa caure en l'espiral de pensaments negatius. Ara va cap endavant. I si encara ha de dur el passaport del Regne dels Malalts, això no la definirà. Això ha quedat enrere, igual que fer de cambrera i conduir per a Uber i empassar-se les pel·lícules que es muntava en Marty.

Per fi utilitza tot el seu potencial. Ara és professora. Pensa en la primera classe. Potser Schopenhauer serà massa intens per a la gent. Potser hauria de començar la classe amb la broma sobre Sartre i la cambrera al Deux...

Li sona el mòbil i se sobresalta.

«Número desconegut», hi diu.

Contesta amb el mans lliures:

—Sí?

—Dues coses que has de recordar —diu una veu a través d'alguna màquina que la distorsiona—. Número u: no ets la primera i segur que no seràs l'última. Número dos: recorda, no és pels diners... és per la Cadena.

«Deu ser una broma», li diu una part del cervell. Però unes estructures més profundes, més antigues, del cerebel comencen a reaccionar amb el que només es pot descriure com a pur terror animal.

—Em sembla que s'equivoca —suggereix.

La veu continua impassible:

—D'aquí cinc minuts, Rachel, rebràs la trucada més important de la teva vida. Hauràs d'arrambar el cotxe al voral. Hauràs d'estar molt atenta. Se't donaran instruccions detallades. Assegura't que tens bateria al mòbil i també paper i llapis per anotar les instruccions. No faré veure que tot anirà rodat; els pròxims dies seran molt difícils, però la Cadena t'ajudarà a passar-los.

La Rachel té molt de fred. Un regust metàl·lic a la boca. Li roda el cap.

—Hauré de trucar a la policia o...

—Res de policia. Ni cossos de seguretat de cap mena. Ho faràs bé, Rachel. No t'hauríem seleccionat si creguéssim que ets de les que s'ensorren. El que se't demana ara pot semblar impossible, però entra perfectament dintre de les teves capacitats.

Una estella de glaç li recorre l'esquena. Una filtració del futur cap al present. Un futur aterridor que, evidentment, se li manifestarà d'aquí pocs minuts.

—Qui ets? —pregunta.

—Resa perquè no sàpigues mai qui som i de què som capaços.

La línia es talla.

Torna a comprovar les dades de la trucada, però el número no hi figura. Aquella veu, però. Mesurada i disfressada mecànicament; confiada, freda, arrogant. Què deu haver volgut dir, aquella persona, amb això de la trucada més important de la seva vida? Mira pel retrovisor i passa del carril esquerre al del mig, per si realment li tornen a trucar.

Agafa nerviosa un fil que sobresurt del jersei vermell just quan l'iPhone torna a sonar.

Un altre «número desconegut».

Clava un cop al botó verd.

—Sí?

—Ets la Rachel O'Neill? —pregunta una veu. Una veu diferent. Una dona. Una dona que sembla molt alterada.

La Rachel vol dir que no; vol protegir-se del desastre imminent tot dient que de fet ha començat a fer servir el nom de soltera un altre cop, Rachel Klein, però sap que no val la pena. No hi ha res que pugui dir o fer per evitar que aquella dona li digui que ha passat el pitjor.

—Sí —diu.

—Ho sento molt, Rachel, tinc una notícia terrible. Tens paper i llapis per apuntar les instruccions?

—Què ha passat? —pregunta, realment espantada.

—He segrestat la teva filla.